

ת"פ 39587/11/22 - מדינת ישראל נגד אלי שרון ביטון - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

10 דצמבר 2023

ת"פ 39587-11-22 מדינת ישראל נ' ביטון
ת"פ 1402-08-22 מדינת ישראל נ' ביטון
לפני כב' השופטת הבכירה נגה שמואלי-מאיר

המאשימה

מדינת ישראל
ע"י מר יצחק שרביט, מתמחה - נוכח
נגד

הנאשם

אלי שרון ביטון - נוכח
ע"י ב"כ עו"ד גיורא מלול - נוכח

גזר דין
(ללא הרשעה)

א. רקע עובדתי

1. כפי שעולה **מעובדות כתב האישום המתוקן**, ביום 06.07.2021 סמוך לשעה 12:17, ביחידת דיור בקיבוץ זיקים (להלן: "**המקום**"), גידל הנאשם בתוך שתי אדניות בכניסה למקום 10 שתילים של סם מסוכן מסוג קנבוס במשקל של 66 גר' נטו שלא לצריכתו העצמית ומבלי שהדבר הותר לו בפקודה, בתקנות או ברישיון מאת המנהל.
2. הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו הורשע בעבירה של **גידול, יצור הכנת סמים מסוכנים** לפי סעיף 6 לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: "**פקודת הסמים המסוכנים**"); "**הפקודה**") (להלן: "**התיק העיקרי**", נ.ש.מ.).
3. הנאשם צרף תיק נוסף ת"פ (שלום באר שבוע) 1402-08-22, במסגרתו הלה הודה והורשע בכתב אישום המייחס לו **עבירת תגרה** לפי סעיף 191 לחוק העונשין.
4. על פי המתואר בכתב האישום, ביום 31.01.2021 בשעה 16:00 לערך, בסניף "סופר פארם" במושב מבקיעים (להלן: "**המקום**"), בתור לקופה, התגלע וויכוח בין הנאשם לבין מר שמואל ורדי (להלן: "**המתלונן**").
5. בנסיבות אלו, גידף המתלונן את הנאשם באומרו לו: "לך תזדיין". או אז, גידף הנאשם את המתלונן ומיד לאחר מכן החלו הנאשם והמתלונן להכות זה את זה.
6. בנסיבות המתוארות לעיל, תקף הנאשם את המתלונן במכת אגרוף בפניו וכתוצאה מכך נזקק המתלונן לתפירת החתך שנגרם לו בפיו (להלן: "**התיק המצורף**", נ.ש.מ.).
7. באי כוח הצדדים לא הגיעו להסכמות בעניין העונש, אולם הוסכם כי הנאשם יופנה לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו אשר יבחן לבקשת ההגנה את שאלת ביטול ההרשעה, וכי כל צד יטען לעונש כראות עיניו, תוך שהמאשימה הצהירה כי היא תגביל את עתירתה העונשית למאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות.
8. בעניינו של הנאשם התקבל **תסקיר מאת שירות המבחן**, שבו המליץ השירות לבכר את הפן השיקומי בעניינו של הנאשם, להורות על ביטול הרשעתו ולהשית עליו ענישה בדמות צו של"צ בהיקף של 200 שעות לצד צו מבחן. בגופו של התסקיר, עומד שירות המבחן על קורות חייו של הנאשם וחיי משפחתו, מאפייניו האישיים ויחסו לעבירות.

עמוד 1

מטעמים מובנים של צנעת הפרט, לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקיר האמור, ולא אתם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש עוד אתיחס בהרחבה בהמשך הדברים.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

9. **המאשימה** עמדה על חומרת העבירות אותן עבר הנאשם והנסיבות שנלוו אליהן, בדגש על כמות הסם אותה גידל הנאשם ועל כך שמדובר בעשרה שתילי סם מסוג קנבוס (במסגרת התיק העיקרי) ועל האלימות שהפגין הנאשם כלפי המתלונן ולפגיעה שנגרמה לאחרון (במסגרת התיק המצורף). בנוסף לאלו, המאשימה עמדה על הערכים המוגנים שנפגעו והסכנות הטמונות בעבירת גידול הסמים המסוכנים ומעשי האלימות ועתרה לקבוע מתחם עונש הולם נפרד לכל אחד מהמעשים המיוחסים לנאשם. כך, בכל הנוגע למעשיו של הנאשם שבמוקד התיק העיקרי, עתרה המאשימה לקבוע מתחם עונש ראוי הנע בין מאסר קצר בן 6 חודשים לבין 12 חודשים מאסר בפועל. ואילו בכל הנוגע למעשיו של הנאשם מושא התיק המצורף עתרה המאשימה לקבוע מתחם עונש ראוי הנע ממאסר מותנה ועד לכמה חודשים מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות. בשים לב מחד גיסא, לעברו הפלילי הנקי של הנאשם, ולהודאתו במיוחס לו ומאידך גיסא, לכך שהנאשם לא הוכיח נזק קונקרטי שעלול להיגרם לו ככל שיורשע בדינו כנדרש **בהלכת כתב**, ומשלא קיימים בעניינו של הנאשם שיקולים מובהקים המצדיקים סטייה לקולה ממתחם העונש ההולם בשל שיקומי שיקום - עתרה המאשימה להשית על הנאשם עונש מאסר המצוי ברף הנמוך של המתחמים כך שהענישה לא תפחת ממאסר בן 6 חודשים (שיכול וירוצה בעבודות שירות) לצד מאסר מותנה, התחייבות, קנס, פסילה בפועל ופסילה מותנית.
10. **מנגד**, ההגנה הפנתה לנסיבות ביצוע העבירות, שאינן מצויות לשיטתה ברף חומרה גבוה. בכל הנוגע למתחם העונש ההולם, סברה ההגנה כי יש לקבוע בגין מכלול מעשיו של הנאשם כי המדובר באירוע אחד ולקבוע בגינם מתחם עונש הולם הנע בין מאסר מותנה לבין כמה חודשים מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות. בהמשך לכך נטען, כי יש לסטות לקולה ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום. בעניין זה הפנתה ההגנה לנסיבותיו האישיות של הנאשם; היותו חף מהרשעות קודמות; לגילו; להיותו אזרח נורמטיבי, עובד ויצרני (נ/2); להודאתו במיוחס לו בכתבי האישום; החיסכון בזמן שיפוטי יקר; ולהמלצתו החיובית של שירות המבחן. בנסיבות אלו, ומשהנאשם הוכיח לטענתה פגיעה קונקרטית במשלח ידו ככל שיורשע בדינו (נ/1), עתרה ההגנה להורות על ביטול הרשעת הנאשם ולאמץ במלואן את המלצות שירות המבחן לעניין העונש.
11. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", הצטער והביע חרטה על מעשיו והצהיר כי מעשים כגון דא לא יישנו. בסוף דבריו ביקש הנאשם כי בית-המשפט יתחשב בו לעניין העונש ויאמץ את המלצות שירות המבחן על מנת שלא לפגוע בתעסוקתו.

דין והכרעה

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

12. בשים לב ל'מבחן הקשר ההדוק' וליתר מבחני העזר אשר נקבעו לעניין זה בפסיקתו של בית-המשפט העליון, מצאתי כי אין מקום לקבוע מתחם עונש אחד בגין מכלול מעשיו של הנאשם (ראו למשל, דעת הרוב בע"פ 4910/13 ג' אבר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (29.10.2014); ע"פ 1261/15 דלאל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (03.09.2015); וע"פ 3164/14 פן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (29.06.2015)). למסקנתי זו הגעתי בשים לב לעובדה כי המדובר בצבר של שני אירועים שונים, שנעברו ע"י הנאשם בזמנים ובמקומות שונים ושאינם בגדר מסכת עבריינית אחת מתמשכת. אשר על כן, לדידי, לא קיים "קשר הדוק" בין מכלול העבירות, והתבוננות על כל אחת מהן כעל אירוע נפרד לא תהא מלאכותית כלל וכלל.
- לאור אלה, ובהתאם למתווה גזירת הדין שאומץ בתיקון 113 לחוק העונשין, בית-המשפט יקבע תחילה את מתחמי

העונש ההולם; ולאחר מכן יגזור את העונש המתאים לנאשם, תוך בחינה שמא יש מקום במקרה הנדון לסטות לקולה מהמתחמים שייקבעו.

13. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.
14. בכל הנוגע **לערכים החברתיים המוגנים שנפגעו מעבירת גידול סם, מושא התיק העיקרי**, הרי שנדמה כי אין צורך להכביר מילים בנוגע לחומרה הרבה הכרוכה בעבירות הסמים. פקודת הסמים המסוכנים נחקקה על מנת להגן על ערכים חברתיים מרכזיים ובראשם החובה להגן על שלומו של הציבור, על בריאותו, על בטחונו האישי ועל רכושו.
15. בית-המשפט העליון קבע בשורה ארוכה של פסקי דין כי נגע הסמים פשה בארצנו כמגיפה ומשכך, מצווים בתי המשפט לתרום את חלקם במלחמה בנגע זה באמצעות הטלת עונשים חמורים ומרתיעים, וכי מי שנגרר אחרי מעשי עבירה המסכנים חיי אדם בצורה מפליגה, צריך לדעת אל-נכון כי אם יתפס יטופל עניינו בכל חומרת הדין (ראו לעניין זה, למשל, ע"פ 575/88 **עודה נגד מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (11.12.1988); וע"פ 3117/12 **ארביב נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (06.09.2012)) (הדברים נאמרים באופן כללי, כאשר ברי כי שיקול ההרתעה אינו בא במניין השיקולים שמשקלים לצורך קביעת מתחם העונש ההולם).
16. אשר לעבירות גידול סמים, שלצורך ביצוען, בדרך כלל, מקימים העבריינים מעין מעבדות סמים ביתיות, או מייעדים שטחים חקלאיים או פרטיים כאכסניה לצורך גידול הסמים, הרי שאלו הפכו ל'מכת מדינה' של ממש. בבואו לגזור את עונשם של נאשמים אשר הקימו בביתם מעבדות או ייעדו שטחים בביתם או שטחים חקלאיים לצורך גידול הסם, שומה על בית-המשפט ליתן דעתו, בין היתר, לקלות שבה מבוצעות עבירות אלו ולקושי הרב בו נתקלות רשויות אכיפת החוק באיתור העבריינים (ראו לעניין זה, עפ"ג (מחוזי תל אביב יפו) 42358-10-14 **אבי גיא נגד מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] (18.02.2015)).
17. אם לא די באלה, הרי שעל חומרתה היתרה של העבירה אותה ביצע הנאשם, יכול להעיד גם העונש אשר נקבע בצדה. וכך, העונש המרבי בגין ביצוע עבירת גידול סמים, הוא 20 שנות מאסר. עונש חמור כגון זה בוודאי מעיד על אודות החומרה הרבה שהמחוקק רואה בעבירה זו.
18. **בכל הנוגע לפגיעה בערכים המוגנים מושא התיק העיקרי**, הרי שבשים לב לסוג הסם אותו גידל הנאשם, ולאור יתר הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כפי שיפורט בהמשך, נדמה כי **מידת הפגיעה בערכים המוגנים אינה מועטה, אך גם לא מצויה במדרג הגבוה ביותר.**
19. **וביתר פירוט, ובמסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, נתתי דעתי בראש ובראשונה לסוג הסם אותו גידל הנאשם ולמשקלו, עת עסקינן בסם ה'קנבוס' אשר נמנה עם הסמים 'הקלים', ואינו מצוי במדרג חומרה גבוה מבין הסמים השונים (כמובן שהדברים נאמרים מבלי שביית-המשפט מקל ראש ולו לרגע בנזקים שגם סם 'קל' זה עלול להסב לנאשם ולסביבתו). כן נתתי דעתי לכך שברשותו של הנאשם נתפסו עשרה שתילי קנבוס במשקל של 66 גר' נטו, ולפוטנציאל הגידול שהיה טמון בשתילים אלו. בנוסף לאלו, לא ניתן להתעלם מכך כי הנאשם למעשה, הפך את הכניסה ליחידת הדיור כמקום ייעודי לצורך גידול הסם דבר המוסיף נופך חומרה למעשיו.
20. מנגד, ולקולה, נתתי דעתי לכך שמעובדות כתב האישום לא עולה כי לצורך גידול הסמים הצטייד הנאשם בצידו ייעודי כלשהו, דבר המלמד על כך שלא קדם למעשיו של הנאשם תכנון מוקדם (ובוודאי שלא ממשי).
21. זאת ועוד, וכפי הידוע עבירת גידול הסמים לא מבחינה בין מצבים שבהם גידול הסמים נעשה לצריכה עצמית לבין מצבים שבהם הגידול נעשה שלא לצריכה עצמית. במקרה הנדון, הרי שאין כל אינדיקציה בכתב האישום לכך שהנאשם ביצע את עבירת הגידול כדי לספק או להפיץ את הסמים שגידל, כאשר כמות הסם אשר נתפסה ברשותו של הנאשם יכולה לחזק את טענתו כי הגידול נועד לשם צריכתו העצמית. אשר על כן, בהיעדר אמירה מפורשת בעניין זה, לא זו בלבד שאין לגזור חזקה, לפיה הנאשם התכוון לספק את הסמים שגידל לאחרים, אלא שאף יש

לפרש את מכלול הנסיבות בדרך המקלה עם הנאשם, ולראות בסמים שגידל ככאלו שנועדו לצריכתו העצמית בלבד (ראו והשוו דברים שנאמרו בפרשת אבי גיא שהוזכרה לעיל).

22. גם מדבריו של הנאשם בשירות המבחן, עולה כי הלה ביצע את עבירת גידול הסם לצורך שימושו העצמי - על מנת להקל על כאביו בכתף כתוצאה מתאונת דרכים שאותה הוא עבר ועל מנת להימנע ממפגשים עם חברה שולית ברכישת הסם. כמובן שאין בכך כדי להצדיק במאומה את ביצוע העבירה, אך ברי כי אין דינו של אדם אשר מגדל סמים כדי למכור אותם לציבור, כדין אדם אשר מגדל כמה שתילי סם מסוג קנבוס בביתו אך כדי לספק את התמכרותו.

23. לבסוף, נתתי דעתי לכך שכתוצאה ממעשיו של הנאשם לא נגרם נזק מוחשי כלשהו. אם כי, אין לייחס משקל רב לנסיבה זו, שכן אלו הן דרכן של עבירות הסמים, כאשר פעמים רבות לא ניתן להצביע על נזק מוחשי ומידי שנגרם כתוצאה מהן, מה שאינו מפחית כהוא זה מהנזק הרב וארוך הטווח שהן מביאות עמן. כפי הידוע, הסמים פוגעים פגיעה קשה לא רק במשתמשים בסם, כי אם גם בבני משפחתם, חבריהם ומכריהם וכן בציבור בכללותו. לא פעם נדרשים המכורים לסמים לבצע עבירות רכוש ואלימות כדי לממן לעצמם את מנת הסם הבאה, ובעצם כך מביאים לפגיעה, פעם אחר פעם, בקניינו ובביטחונו של הזולת. גם ניתן בנקל לשער ולדמות את מסכת הסבל והייסורים שעוברים בני משפחתם וחבריהם הקרובים של המכורים לסמים, אשר נאלצים לראות את יקיריהם הולכים מדחי לדחי ומדרדרים את חייהם אל פי תהום. זהו אפוא, אותו נזק פוטנציאלי הטמון בעבירות הסמים השונות.

24. בכל הנוגע למדיניות הענישה בעבירת הסמים שבה הורשע הנאשם, במסגרת התיק העיקרי, הרי שזו מתחשבת בצורך במאבק בנגע הסמים המסוכנים בכלל, ובתופעת הגידולים הביתיים כמו גם בתופעת הקמת המעבדות הביתיות ההולכת וצוברת תאוצה בשנים האחרונות בפרט. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת, מעלה כי במקרים דומים, בעבירה של גידול סם הקנבוס (או החשיש), בכמויות דומות לאלו שבעניינינו, קיים מנעד רחב של עונשים, הכול בהתאם לכמות הסם ונסיבות גידולו, ואולם, בדרך כלל, העונש הדומיננטי הוא, עונש הנע בין כמה חודשים מאסר שיכול להיות מרוצה בעבודות שירות ועד לתקופה ארוכה יותר המרוצה מאחורי סורג ובריח. ברי כי לא אחת, במקרים חריגים, הושתו על נאשמים גם עונשים קלים יותר בדמות מאסרים מותנים או צווי של"צ או לחילופין עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח לתקופות ארוכות של חודשים רבים. מטבע הדברים העונש המושת על הנאשמים השונים מושפע מכמות הסם שגודלה, סוגו, אופי ואופן הגידול, מטרת הגידול, נסיבותיו האישיות של הנאשם, ועוד.

25. להלן כמה גזרי דין שיש בהם כדי ללמד על אודות קו הפסיקה הדומיננטי בגין ביצוע מעשים דומים לאלו שבהם הואשם הנאשם: רע"פ 5261/18 דוידוף נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.07.2018); עפ"ג 7373-03-23 (ב"ש) גוליק נ' מדינת ישראל [טרם פורסם במאגרים המשפטיים] (03.05.2023); רע"פ 5018/18 בוזגלו נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (21.10.2018); ת"פ (ת"א) 9182-10-15 מדינת ישראל נ' משה [פורסם בנבו] (26.01.2020); ת"פ (ב"ש) 68456-11-20 מדינת ישראל נ' יוחננוב [פורסם בנבו] (21.11.2022); ת"פ (רח') 15253-08-18 מדינת ישראל נ' צבי [פורסם בנבו] (27.07.2020); עפ"ג (י-ם) 32398-04-16 חביבי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (09.04.2017); ת"פ (נצ') 20403-02-20 מדינת ישראל נ' פרח [פורסם בנבו]; (23.09.2020) ת"פ (ת"א) 32772-06-22 מדינת ישראל נ' סבן [פורסם בנבו] (22.05.2023); ות"פ (ב"ש) 27790-10-21 מדינת ישראל נ' פודרצ'ה [פורסם בנבו] (20.03.2023).

26. הערך החברתי המוגן שנפגע כתוצאה ממעשי הנאשם בעבירת התגרה, מושא התיק המצורף, עניינו בשמירה על הסדר הציבורי התקין והגנה על שלוות נפשו של הפרט ועל זכותו לשהות במרחב הציבורי מבלי להיתקל בתופעות של אלימות ובריונות (ראו בעניין זה, ע"פ 7144-11 מחאמיד נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (17.05.2012)).

27. במקרה הנדון, בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה והעובדה כי המדובר היה באירוע תגרה הדדי, שבו המתלונן היה הראשון לחולל את האירוע והחל לגדף את הנאשם, ובעקבות כך הנאשם החל לגדף את המתלונן ובהמשך שני הניצים החלו להכות איש את רעהו, מחד גיסא, ומבלי לגרוע מחומרת מעשיו של הנאשם עת הלה תקף את המתלונן

בכך שהטיח מכת אגרוף בפניו, מהנזקים החמורים שנגרמו למתלונן (בדמות חתך שנגרם לו בפיו שהצריך תפירה) ומהעובדה שהאירוע התרחש לנגד עיניהם של לקוחות סניף ה"סופר פארם" בשעות אחר הצהריים, מאידך גיסא -

דומני כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים, הנה ממשית.

28. **וביתר פירוט, ובמסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע עבירת התגרה, נתתי דעתי לכך שבעבירת התגרה על דרך הכלל קיימים שני צדדים ניצים, כאשר כל אחד מהם תורם את חלקו לביצוע העבירה. במקרה הנדון, נתתי דעתי לכך שלא היה תכנון שקדם לביצוע העבירה, ושהיה זה המתלונן שחולל את האירוע האלים (כאמור זה מכבר) בכך שהיה זה הוא שהחל לגדף את הנאשם, וכי בתגובה לכך הנאשם החל לגדף את המתלונן ובעקבות כך החלו השניים לתקוף זה את זה.**

29. **בהקשר זה יש לתת את הדעת לכך כי בעבירת התגרה יקשה על בית-המשפט לבודד את מעשיהם של כל אחד מהמשתתפים בה, ולראייה שגם המאשימה מצאה לנכון להעמיד את הנאשם בעבירת התגרה הא ותו לא. שכן הדעת נותנת (והדבר נתמך במפורט בעובדות כתב האישום) כי מהלומות האגרוף שהטיח הנאשם במתלונן הייתה בתגובה לכך שהאחרון אף הוא תקף את הנאשם.**

30. **עם זאת, ומבלי להתעלם מכך כי המאשימה לא ייחסה לנאשם את תוצאות התגרה, ובכלל זה את העובדה כי למתלונן נגרם חתך בפיו שהצריך תפירה - הרי שעדיין, אין בכך בכדי להצדיק במאומה את התנהגותו האלימה ושלוחת הרסן של הנאשם חלף נקיטה באמצעים חוקיים ולגיטימיים. מהתמונה המצטיירת עולה (כאמור זה מכבר) כי לא ניתן להקל ראש במידת הפגיעה בערך המוגן בנסיבות המקרה, תוך שהתגרה התרחשה בתור לקופה בסניף "סופר פארם", מקום שבו אנשים נוהגים לרכוש מוצרים ברועג ושלווה. המדובר בתופעה שהפכה לחזון נפרץ במקומותינו, כאשר אזרחים תוקפים ונתקפים על ידי אחרים, פעמים רבות על עניינים של מה בכך, ואינם נרתעים ליישב סכסוכים בדרך אלימה ובכוח הזרוע, ובכך פוגעים בשלוות נפשו של הציבור. התנהגות מעין זו, כמכלול, צריכה להישקל עובר לקביעת מתחם העונש ההולם.**

31. **בכל הנוגע לסיבות שהובילו לביצוע העבירה, הרי שמדבריו של הנאשם בשירות המבחן, עולה כי העבירה בוצעה על רקע וויכוח על תור בקופת ה"סופר פארם" תוך שהמתלונן מנקודת מבטו סבר כי הנאשם עקף אותו בתור. לדבריו של הנאשם, המתלונן החל לגדף ולתקוף אותו תוך שהוא דוחף אותו על דלפק הקופה. בתגובה לכך ומתוך אינסטינקט וללא מחשבה הוא חבט באגרופו בפניו של המתלונן שהביאה לדימום המתלונן ולנפילתו לרצפה. בהמשך לאלו, ומשהוא נלחץ ממראה הדם שניגר מהמתלונן הוא פנה לאחרון על מנת לדרוש בשלומו אולם המתלונן הגיב בכעס ועל כן הוא החליט לעזוב את המקום. כאן ייאמר, כי הגם האם הייתי מקבלת את טענתו זו של הנאשם (וכאמור אינני קובעת זאת), הרי שעדיין אין בכך כדי להצדיק במאומה את ביצוע העבירה שבוצעה על ידו עת בחר לעשות דין לעצמו, וחלף נקיטה באמצעים לגיטימיים כגון שיח תרבותי או פנייה לאנשי אכיפת החוק, נקלע לתגרה עם המתלונן על דבר של מה בכך.**

32. **אשר למדיניות הענישה הנוהגת בעבירת התגרה מושא התיק המצורף, סקירת הפסיקה מעלה כי מקום שבו נדונו נאשמים בגין ביצוע עבירה של תגרה, בדרך כלל, נקבעו בעניינם מתחמי ענישה שתחילתם במאסר מותנה וסופם בעונשי מאסר לתקופות הנעות סביב 10 חודשים (וראו בעניין זה, למשל, ת"פ (פ"ת) 25655-01-20 מדינת ישראל נ' יצחק [פורסם בנבו] (08.05.2023); ת"פ (ב"ש) 13666-04-21 מדינת ישראל נ' MALITON [פורסם בנבו] (16.01.2023); ת"פ (רמ') 4517-10-17 מדינת ישראל נ' איסקוב [פורסם בנבו] (1.06.2020); ת"פ (ק"ג) 56023-10-17 מדינת ישראל נ' משה [פורסם בנבו] (02.06.2019); ת"פ (ת"א) 29771-02-16 מדינת ישראל נ' איתני [פורסם בנבו] (13.05.2018); ות"פ (ק"ג) 9737-04-15 מדינת ישראל נ' זירדיקר [פורסם בנבו] (01.01.2018).**

33. **ויוער, כי בכל הנוגע לקביעת מתחם העונש ההולם באשר לעבירת גידול הסם מושא התיק העיקרי, הרי שעיינתי בפסיקה (עפ"ג (ת"א) 12819-11-15 מדינת ישראל נ' גיא בן צבי [פורסם בנבו] (16.12.2015), אליה הפנתה המאשימה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות. במקרה שם, הורשע הנאשם בעבירה של גידול סמים מסוכנים בכך שגידל 9 שתילים מסוג קנבוס במשקל של 2 ק"ג, ובמסגרת זו הקים הנאשם מעבדה לגידול סמים בדירתו שכללה בין**

היתר אדניות במספר רב, צינורות, מנורות עם רפלקטורים, שקית ובה תערובת לגידול חומרים אורגניים, חומר לספיגת מים, שנאי חשמלאי, תרמוסטט, שעוני שבת, ומסנן אוויר. בית-המשפט השלום קבע מתחם עונש הולם הנע שבין כמה חודשים מאסר שיכול וירוצו בעבודת שירות לבין 18 חודשים מאסר בפועל (בשונה מהמתחם לו עתרה המאשימה בתיק שלפנינו), והשית עליו עונש בדמות 6 חודשים מאסר לריצוי בפועל. בית-המשפט המחוזי החמיר בענישה וגזר על הנאשם עונש בדמות 10 חודשים מאסר בפועל - המדובר בנסיבות חמורות מאלו שבעניינינו ובגידול סם בכמות גבוהה פי כמה וכמה מזו המונחת לפתחי, כך שיקשה על בית-המשפט להקיש מפסיקה זו תובנות לעניינינו. 34. כך או כך, ממילא ידוע, שהענישה היא לעולם אינדיווידואלית ו"אין עסקינן בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ע"פ 5768/10 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (08.06.2015)). עוד חשוב להדגיש, כי השיקול שעניינו "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית-המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 1903/13 חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (25.06.2013)).

35. כללם של דברים, לאחר שנתתי דעתי לעקרונ ההלימה, לערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם ומידת הפגיעה בהם, לנסיבות שנלוו לביצוע העבירות ולמדיניות הענישה הנוהגת, הריני קובעת כי על מתחם העונש ההולם בשל מכלול מעשיו של הנאשם בגין המעשים המיוחסים לו במסגרת התיק העיקרי לנוע בין מאסר קצר (שניתן לרצותו בעבודות שירות) לבין 12 חודשים מאסר בפועל. ואילו, על מתחם העונש ההולם בגין המעשה המיוחס לנאשם במסגרת התיק המצורף לנוע בין מאסר מותנה לבין שישה חודשים מאסר, שניתן לרצותו בעבודות שירות.

ד. שאלת ההרשעה וגזירת העונש המתאים לנאשם

36. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בתסקיר שירות המבחן אשר הוגש בעניינו של הנאשם, שוכנעתי לאחר שקלא וטריא בעניין, כי מקרה זה נמנה בגדר אותם מקרים חריגים עליהם מדברת הלכת כתב כמצדיקים סטייה מן הכלל, לפיו נאשם שעבר עבירה יורשע בדינו. מצאתי כי עניינו של הנאשם נופל לגדר אותם "חריגים שבחריגים" וכי מתקיימות בו אותן נסיבות מיוחדות המצדיקות הימנעות מהרשעתו, ואנמק.

37. ראשית, חלק ניכר ממסקנתי, לפיה יש מקום בזו הפעם לחרוג מהכלל ולהורות על ביטול הרשעתו של הנאשם נשען על התרשמתי כי הנאשם שיתף פעולה באופן מלא עם שירות המבחן. הדברים אמורים בשים לב לכך שהנאשם הביע צער וחרטה על התנהגותו הפוגענית והבלתי מרוסנת (מושא התיק המצורף). בכל הנוגע לעבירה גידול הסם שבמוקד התיק העיקרי, הנאשם לקח אחריות על ביצועה והצהיר כי מעשים כגון אלו לא יישנו. ברוח זו בדיקות השתן שהגיש (בשלושה מתוך ארבעה מועדים שאליהם הוא זומן), נמצאו נקיות משרידי סם. שירות המבחן התרשם כי בעניינו של הנאשם קיימים סיכוי לשיקום. להערכתו זו הגיע השירות תוך שהביא בין מכלול שיקוליו את הנתונים הבאים: היותו של הנאשם בעל יכולות וורבליות טובות; היותו נעדר עבר פלילי; המאמצים שהנאשם עורך לנהל אורח חיים פרודוקטיבי; העובדה שמאז ביצוע העבירות ועד היום לא נפתחו כנגדו תיקים נוספים; האחריות שמקבל הנאשם על ביצוע העבירות; הכרתו של הנאשם בתוצאות מעשיו; וכי להליך הפלילי לראשונה בחייו השפעה מרתיעה ומחדדת גבולות עבורו. שירות המבחן התרשם אם כן כי הנאשם הביע חרטה כנה על מעשיו והפנים את התנהגותו הפוגענית כלפי האחר והחברה. לצד זאת, ובכל הנוגע לגורמי הסיכון בעניינו, התרשם השירות כי הנאשם נוטה לעיתים לפעול בהעדר שיקול דעת ומחשבה מעמיקה, מתוך אמונה כי דברים יסתדרו מעצמם עבורו.

38. בסופו של דבר, שירות המבחן התרשם כי במיוחד נוכח הכוחות והכישורים שעלו לאורך חייו של הנאשם סביב תפקודו התקין והחיובי בתחומים של משפחה ותעסוקה, הרי ששילובו בטיפול שבו יוכל להעלות דפוסי חשיבה והתנהגות אישיים ומשפחתיים אשר עומדים ברקע לביצוע העבירות והתנהלותו במצבי דחק, יוכל להוות עבורו מענה הולם.

39. לאור כל אלה, המליץ השירות על ענישה שיקומית כפי שפורטה בראשית הדברים וכל זאת תוך הימנעות מהרשעתו.
40. הנה כי כן, יוצא כי הנאשם משתף פעולה באופן מלא עם שירות המבחן ועומד בכל המוטל עליו במסגרת הקשר הטיפולי עם השירות. אכן, ייתכן כי עוד מצפה לנאשם דרך עד לשיקומו באופן מלא ומוחלט. אולם, כבר בשלב הזה בהחלט ניתן לומר כי אין עסקינן ב"ניצני שיקום" או בשיקום ראשוני בלבד, אלא בנאשם אשר מבקש לחזור ולנהל אורח חיים נורמטיבי, כך שבשלב זה ניתן לומר, לכל הפחות, כי הנאשם ישתקם בצורה מלאה בעתיד וכי יש בכך כדי להצדיק סטייה לקולה ממתחמי העונש אשר קבעתי בעניינו. על חשיבותם של שיקולי השיקום ועל יכולתם לגבור על שיקולים של הרתעה וגמול, ראו למשל, רע"פ 262/14 **נאשף נגד מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (22.01.2014). דברים אלו נאמרים ביתר שאת עת הוברר כי הנאשם נגמל מהתמכרותו לסמים ועת הלה נתן את הסכמתו והביע מוטיבציה להשתלב בהליך טיפולי.
41. במצב דברים כגון דא, השתכנעתי כי הרשעת הנאשם בדין עלולה לפגוע פגיעה חמורה בהליך שיקומו, לרפות את ידיו, ולפגוע במוטיבציה אותה הוא מביע להמשיך ולהתמיד במאמציו לשקם את חייו וליטול חלק בהליך טיפולי במסגרת שירות המבחן. מה עוד, שאם כך יקרה, הרי שגם האינטרס הציבורי יצא נפסד. משכך, לדידי, על בית-המשפט לשלוח לנאשם מסר מחזק ותומך, ליתן בו אמון בזו הפעם, ולהעניק משקל בכורה לשיקול השיקום.
42. לא יהיה זה מיותר להוסיף, כי אף מעבר לאמור בתסקיר שירות המבחן, הרי שגם בית-המשפט **התרשם באופן בלתי אמצעי מהנאשם** ומדבריו במעמד הטיעונים לעונש. שוכנעתי כי הוא מביע חרטה כנה על מעשיו ומוטיבציה כנה ואמתית לחזור למוטב ולקיים אורח חיים נורמטיבי, וכי הוא משקיע בכך מאמצים רבים.
43. **שנית**, ובשים לב לאמור עד כה, שוכנעתי כי **ניתן במקרה הנדון להימנע מהרשעתו של הנאשם גם מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים**. בית-המשפט אינו מקל ראש בחומרת מעשיו של הנאשם, כאשר ברי כי המדובר בעבירות שיש להזקיקן ולגנותן. דא עקא, עם כל הסלידה ממעשיו של הנאשם, אין המדובר בעבירות שהינן מהחמורות ביותר שבספר החוקים, ולא השתכנעתי כי מדובר בעבירות מהסוג ומהנסיבות ששוללות מניה וביה את האפשרות להימנע מהרשעתו של מבצען מבלי לפגוע באינטרס הציבורי. וכך מצינו בפסיקה מקרים חמורים מאלו שלפניי שבהם מצאו בתי-המשפט להורות על ביטול הרשעת נאשמים שביצעו עבירות סמים חמורות מאלה שביצע הנאשם שלפניי (בעניין זה ראו, ת"פ (ת"א) 32772-06-22 **מדינת ישראל נ' סבן** [פורסם בנבו] (22.05.2023); ת"פ (ק"ג) 31876-05-22 **מדינת ישראל נ' שוורץ** [פורסם בנבו] (15.03.2023); ת"פ (י-ם) 31701-07-21 **מדינת ישראל נ' שלמה** [פורסם בנבו] (28.12.2022); ות"פ (נת') 45253-06-19 **מדינת ישראל נ' חג'אג** [פורסם בנבו] (04.01.2023). לא זו בלבד אלא שגם בעניינם של נאשמים שביצעו עבירת תגרה לא אחת מצאו בתי המשפט להורות על ביטול ההרשעה (כך למשל ראו בעניין זה, ת"פ (ראשל"צ) 28743-05-11 **מדינת ישראל נ' אביטל** [פורסם בנבו] (24.03.2015); ת"פ (רמ') 830-01-17 **מדינת ישראל נ' בן אבו** [פורסם בנבו] (03.01.2019); ות"פ 27948-06-17 **מדינת ישראל נ' אייזיק** [פורסם בנבו] (31.01.2018)).
44. **שלישית**, גם בחינת הפרמטרים שהותוו ב**פרשת כתב** על ידי המשנה לנשיא, כב' השו' ש' לוי (ככל שהם רלוונטיים לעניינו של הנאשם), מלמדת כי הוא עומד ברובם ככולם. כך למשל, לא ניתן להתעלם מכך שהנאשם חף מהרשעות קודמות ומכך שהתנהגות כגון דא אינה מאפיינת את אורחות חייו ואינה מהווה דפוס פעולה כרוני; כפי הניתן ללמוד מהאמור בתסקיר שירות המבחן הסיכון להישנות ביצוען של עבירות מצדו של הנאשם הוא נמוך; הנאשם קיבל אחריות מלאה על מעשיו, הביע עליהם חרטה כנה וצער ואף ביטא מוטיבציה ליטול חלק בהליך טיפולי במסגרת שירות המבחן.
45. לכל אלו יש להוסיף את התרשמותו של שירות המבחן ואת המלצתו להורות על הימנעות מהרשעתו של הנאשם, כאשר הנימוקים להמלצה זו נטועים לדידי בנכונותו של הנאשם להמשיך בשיקומו ובשאיפות חייו הנורמטיביות, ובהשלכות שעלולות להיות להרשעה על הנאשם בדגש על המישור התעסוקתי.
46. **ורביעית**, כעולה מהאמור בתסקיר שירות המבחן ומדברי ההגנה במעמד הטיעונים לעונש הנאשם עובד בקצא"א כראש צוות ואחראי קווי דלק מזה שבע שנים. בהמשך לאלו נטען כי בהיות קצא"א מתקן אסטרטגי מאובטח ומונחה ע"י משטרת ישראל, הנאשם עלול להיות מפוטר ממקום עבודתו ככל שהרשעתו תיוותר על כנה- ובכך תגרם לנאשם

פגיעה קונקרטיה במשלח ידו.

47. אכן, לא נעלמה מעיני העובדה כי הנאשם לא הוכיח ברמת ההוכחה הנדרשת קיומו של נזק קונקרטי אשר עלול להיגרם לו אם יורשעו בדינו, שכן מהאמור מהמסמך שהוגש לעיוני (נ/1) עולה כי ככל שהרשעת הנאשם תיותר על כנה הנאשם עלול להיות מפוטר ממקום עבודתו ואולם אין המדובר בקביעה פוזיטיבית, לפיה הנאשם אכן יפוטר דה-פקטו מעבודתו. על פניו, בשלב זה היה על בית-המשפט לעצור הילוכו ולקבוע כי אין מקום להורות על ביטול הרשעתו. ואולם, וכידוע, פרמטר זה שעניינו, הוכחת נזק קונקרטי, אינו נבחן בתוך ואקום אלא מושפע פעמים רבות מיתר הנסיבות שאופפות את המקרה. וכאן אפנה לאותה "**מקבילית כוחות**" שבין הדרישה להוכחת קיומה של פגיעה קונקרטיה לבין חומרת העבירות, עליה עמד בית-המשפט המחוזי בע"פ (מחוזי מרכז) 24457-03-15 **פבל גוטרמן נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] (30.08.2015); בת"פ (מחוזי ירושלים) 36771-11-15 **מדינת ישראל נ' פנש ואח'**, [פורסם בנבו] (14.06.2016) (טרם פורסם במאגרים המשפטיים); וכן ראו והשוו את דעת המיעוט שהובעה על ידי שופט בית-המשפט המחוזי (כתוארו אז) כב' השו' ע' גרוסקופף בע"פ"ג (מחוזי מרכז) 44406-12-11 **שואהנה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (16.02.2012), המטעים כי יש ליתן פרשנות מרחיבה לתנאי הראשון **בהלכת כתב** בשעה שיוכח כי **לנאשם תגרם פגיעה חמורה וברורה מעצם הטלת הסטיגמה של הרשעה פלילית**.

48. עוד ובהמשך לכך לדידו, פרשנות דווקנית לתנאי זה עלול ליצור חוסר שוויון מובנה בין נאשמים, בהתלותו את האפשרות לפטור אדם נורמטיבי מהסטיגמה של הרשעה פלילית ביכולתו של הלה להוכיח פגיעה קונקרטיה בתעסוקתו - פגיעה אותה ניתן להוכיח הלכה למעשה רק ביחס למספר מוגדר ומצומצם של עיסוקים והיוצר אבחנה בלתי מוצדקת בין העוסקים במקצועות טעוני רישוי (שיעלה בידם לשכנע כי הרשעה תפגע פגיעה קונקרטיה בתעסוקתם) למי שעוסקים במקצועות שאינם טעוני רישוי (שיתקשו לעשות כן) - דבר שעלול להגביר את עשיית בתי המשפט בפיקציות מיותרות על מנת להתגבר על הפער בין הרטוריקה המשפטית לפרקטיקה השיפוטית. ברוח הדברים האמורים ראו והשוו, "**החלטה על ביטול הרשעה לאור תיקון 113 לחוק העונשין - משיח חסד לשיח של מידתיות**", ד"ר שי ווזנר ועו"ד משה קשלס ("הסנגור" גיליון 257, אוג' 2018, עמ' 4), וכן ראו, ע"פ 8173/18 באיחוד דיון עם ע"פ 8242/18 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (06.06.2019), שם בית-המשפט העליון הורה על ביטול הרשעת הנאשמים בעבירת שוד בנסיבות מחמירות, על אף שלא הוכח קיומו של נזק קונקרטי וזאת לאור התסקירים החיוביים שהוגשו בעניינם של הנאשמים).

49. בשולי הדברים אך לא בשולי חשיבותם ייאמר, כי במעמד מתן גזר הדין נתונה מדינת ישראל במלחמת 'חרבות ברזל' בעקבות אירועי התופת שאירעו במדינה בשבעה באוקטובר 2023. כעולה מטיעוני ההגנה לעונש, הרי שחרף העובדה כי הנאשם פונה מביתו בעקבות המלחמה, הלה לא הרים ידיים והוא ממשיך לעבוד בעבודתו בקצ"א כראש צוות צוללות וכצוללן מקצועי גם תחת אש. ברי כי לאחר שבע שנות עבודה, וככל שבסופו של דבר הנאשם אכן יפוטר מעבודתו כתוצאה מהרשעתו, הרי שמטבע הדברים, יקשה עליו לחזור למעגל העבודה והתעסוקה בהינתן ההשלכות הכלכליות שישנן ותהיינה למצב החירום שבו נתונה מדינת ישראל.

50. יוצא אפוא, כי בעניינו של הנאשם קיימת **הצטברות של נסיבות ייחודיות וחריגות**, אשר יש בהן כדי להטות את הכף לכיוון הימנעות מהרשעתו.

51. מעבר לכל האמור עד כה, הרי שנתתי דעתי לטענת ההגנה כי יש להתחשב בכך שבמסגרת התיק המצורף, הנאשם הופנה בתחילת הדרך ליחידה להסדר מותנה (יחד עם המתלונן) וכי ההליך במסגרת היחידה נגדע בעניינו בשל כתב האישום שהוגש נגדו במסגרת התיק העיקרי, וכי עניינו של המתלונן הסתיים (ככל שידוע להגנה תוך שהמאשימה לא חלקה על כך) במסגרת היחידה להסדר מותנה.

52. **ומן התם אל הכא**, אכן, עריכת האיזון בין האינטרס הציבורי בהרתעה, הגנה על בטחון הציבור וההכרח להילחם ביד קשה בעבירות סמים ובעבירות האלימות השונות, קל וחומר כאשר הן גורמות לפגיעה גופנית, לבין האינטרס הציבורי והאישי בשיקומו של הנאשם איננה מלאכה קלה כלל ועיקר. עם זאת, בהצטברות **הנסיבות הייחודיות והחריגות** של המקרה המונח לפתחי, ולאחר שהבאתי בין מכלול שיקוליי את גילו של הנאשם; היותו חף מהרשעות קודמות; לקיחת האחריות למעשיו והבעת החרטה הכנה; שיתוף הפעולה המלא של הנאשם עם שירות המבחן והמוטיבציה שהביע

הנאשם ליטול חלק בהליך טיפולי; היותו של הנאשם נקי מסמים; התרשמות שירות המבחן כי הנאשם הינו אדם נורמטיבי, המעוניין לחיות חיים חיוביים ויצרניים, כשלידי נלמד מכך כי הסיכון להתנהגות עוברת חוק הנשקף הימנו הינו נמוך; חלוף הזמן; והחשש כי הרשעה עלולה לפגוע בהמשך חייו המקצועיים- סבורתני כי מן הראוי לאפשר לנאשם לפתוח דף חדש בחייו, לתת לו הזדמנות אמיתית בזו הפעם לחזור למוטב ולערוך שינוי בחייו לעבר שיקומו, להסתפק בקביעה כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתבי האישום- בכך יהיה כדי למנוע צמצום אפשרויותיו של הנאשם להשתלב בשוק העבודה והתעסוקה וליתן לו כוח נוסף להמשיך בדרכו השיקומית.

53. עם זאת, הרי שפטור בלא כלום אי אפשר, ועל כן מצאתי להשית על הנאשם צו של"צ בהיקף נרחב יותר מזה שהומלץ על ידי שירות המבחן, בתקווה שהדבר יחדד עבור הנאשם את הבעייתיות שבמעשיו, ולמען לא ישנו מצדו מעשים דומים בעתיד. כפי הידוע המלצתו של שירות המבחן, כשמה כן היא - המלצה בלבד, ובכל הכבוד הראוי, בית- המשפט איננו מחויב לה. כפי הידוע, ככלל, שוקל שירות המבחן ומביא בחשבון בעת גיבוש המלצתו בעיקר את האינטרס האישי של הנאשם. לעומתו, אמון בית- המשפט על שקילת אינטרסים שונים ורחבים יותר, ושומה עליו להביא בחשבון אף את אינטרס הציבור בכללותו. לשירות המבחן תרומה חשובה ביותר להליך השיפוטי, אך המלצתו של שירות המבחן מבטאת פן אחד בלבד מתוך שיקולי הענישה שבית המשפט מחויב לשקול (ראו והשוו, ע"פ 344/81 **מדינת ישראל נ' שחר סגל**, פ"ד לה(4) 318, 313 (1981); ע"פ 1472/15 **שעשוע נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (17.05.2015); רע"פ 7389/13 **טייטלבוים נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (17.12.2013); ורע"פ 5212/13 **שמעון נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (29.08.2013)).

54. **לאור כל האמור והגם שמצאתי כי הנאשם עבר את העבירות המיוחסות לו בכתבי האישום, הנני מורה על ביטול הרשעת הנאשם מיום 22.05.2023 וגוזרת עליו את העונשים הבאים:**

א. צו של"צ בהיקף של 250 שעות.

תוקף צו השל"צ למשך שנה מהיום.

שירות המבחן יגיש תוך 30 תכנית של"צ בעניינו של הנאשם. לאחר קבלת התכנית, אאשרה ללא צורך בקיום דיון נוסף.

ב. צו מבחן של שירות המבחן למשך שנה מהיום.

הובהרה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן בביצוע צו השל"צ וצו המבחן ומשמעות העדר שיתוף הפעולה.

העתק ההחלטה יישלח בדחיפות לשירות המבחן.

ג. הנאשם יצהיר על התחייבות כספית על סך 7,500 ₪ שלא לעבור כל עבירה בניגוד לפקודת הסמים המסוכנים או עבירת תגרה לפי סעיף 191 לחוק העונשין, וזאת לתקופה של שנה מהיום.

55. הריני מורה על השמדת המוצגים בתיק - סמים ודיסקים, בכפוף לחלוף תקופת הערעור.

זכות ערעור כחוק.

ניתן והודע היום, כ"ז כסלו תשפ"ד, 10 דצמבר 2023, במעמד הצדדים.

הנאשם:

כמפורט בגזר הדין, אני מתחייב להימנע במשך שנה מהיום מביצוע כל עבירה בניגוד לפקודת הסמים המסוכנים או מעבירת תגרה. הובהר לי כי ככל שאבצע כל עבירה בניגוד לפקודת הסמים המסוכנים או עבירת תגרה, במשך שנה מהיום, יושת עלי סך של ₪ 7,500 במזומן.

החלטה

רשמתי לפניי את התחייבות הנאשם להימנע מביצוע העבירות כמפורט בגזר הדין.
ניתנה והודעה היום כ"ז כסלו תשפ"ד, 10/12/2023 במעמד הנוכחים.

נגה שמואלי-מאייר, שופטת בכירה

ב"כ המאשימה:

אבקש עיכוב ביצוע לעניין רכיב השל"צ בגזר הדין למשך 45 ימים, לצורך שקילת הגשת ערעור לביהמ"ש המחוזי. ככל שתתקבל החלטה כי לא יוגש ערעור, אודיע לביהמ"ש.

ב"כ הנאשם:

אנו מתנגדים לעיכוב ביצוע. מדובר בתיקים שמתנהלים למעלה מ-3 שנים. מדובר בפסיקה עניפה שתומכת באי הרשעה גם באירועים כאלה ועשרות פסקי דין שתומכים. סיכויי ההצלחה של הערעור ככל שיינתן נמוכים. ביהמ"ש נתן החלטה מנומקת.

החלטה

על מנת לאפשר למאשימה להגיש ערעור על רכיב השל"צ בגזר הדין, ועל מנת שלא להעמיד את ערכאת הערעור בפני עובדה מוגמרת, הנני מורה על עיכוב ביצוע רכיב השל"צ למשך 45 יום, עד ליום 23.1.24.

אם לאחר עיון נוסף, תחליט המאשימה שלא להגיש ערעור על רכיב השל"צ, תודיע על כך מיידית לב"כ הנאשם ולביהמ"ש.

**ניתנה והודעה היום כ"ז כסלו תשפ"ד, 10/12/2023
במעמד הנוכחים.**

נגה שמואלי-מאייר, שופטת בכירה

הוקלד ע"י לירז ביטון.